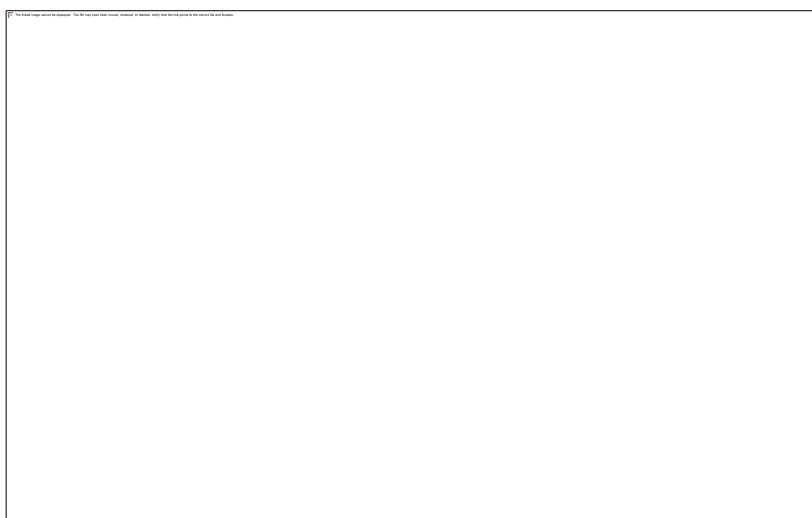

Hành trình đến với DTU

Hoảng sợ... thất vọng... chệnh...

Cảm giác của tôi trong những ngày tháng Tám là một màn sương mờ ảo mông lung. Tôi không tin nổi vào mắt mình khi xem kết quả đại học. Từ một kẻ tự tin đầy ngạo nghễ tôi rơi dài vào chuỗi ngày khủng hoảng, những ngày dài không hồi kết, những giấc ngủ chập chờn đầy ma mị. Tôi khóc vì đã đánh rơi ước mơ của mình, khóc vì một tương lai vô định.

Trần Minh Da Thảo (thứ 3 từ trái sang) nhận phần thưởng từ BGH

Tìm kiếm... biết... hiểu... tin!

Chính trong những tháng ngày buồn ấy tôi bắt gặp những thông tin về ĐH Duy Tân (DTU). Sau một buổi chiều lên mạng tìm kiếm, tôi biết rằng đây sẽ là điểm dừng chân của mình. Tôi chọn khoa Đào tạo Quốc tế cho những khát vọng bản thân. Biết đường đi là thế nhưng chẳng có hành trình nào dễ dàng. Từ gia đình ấm êm, bạn bè thấy mình lạc vào một thành phố nhộn nhịp, bon chen. Cơm, áo, gạo tiền những thứ chưa từng là nỗi lo dù chỉ là nhỏ nhặt nhất, giờ đây thành ám ảnh theo vào trong cả giấc ngủ. Quyên sở tay đầy những vắn thơ nay là bảng tính chi li tiền chợ hàng ngày. Là nỗi lo sợ khi nghe tin bão về, cha mẹ tắt bật ngược xuôi là lúc lòng con nơi đây ngổn ngang trăm lổ. Lớn rồi, ra đời con mới biết, mới hiểu. Chỉ biết gắng thật nhiều để không làm gánh nặng của mẹ cha.

Nhưng điều kì diệu thường bắt đầu từ những phút giây như thế. Trong tuyệt vọng lại nảy mầm hy vọng...

Sáng đầu tiên lặn lội bắt xe vào Đà Nẵng để lên trường nộp đơn, tôi bắt gặp một không khí nhộn nhịp, đầy sức trẻ. Lúc ra về vẫn còn nhớ như in chất giọng miền Trung dễ mến của thầy giáo tận tình hướng dẫn, tư vấn cho học sinh. Tôi thấy mình như chợt tỉnh giấc mộng dài. DTU trong tôi là bác giữ xe ngày đầu đến trường: “K17 phải không con? vào học rồi đó, chạy nhanh lên kéo trẻ con gái”. Là anh khóa trên giữ cửa thang máy khi thấy tôi hốt hải chạy

từ xa. Là một nụ cười vô tình bắt gặp trên sân trường nhộn nhịp. Là cô bạn mới quen trong ngày học chính trị hằng hái giữ chỗ dùm. Là một chiều tháng 9 đứng trên hành lang Quang Trung heo hút gió, để mưa phùn giăng giăng trong ánh mắt, xung quanh văng vẳng tiếng thầy cô giáo giảng, tiếng giấy bút sột soạt. DTU là những chiều miệt mài chuẩn bị cho ngày hội ra mắt tân sinh viên. Là những khát vọng sục sôi, là không khí luôn căng tràn sức trẻ.

Từ tìm kiếm đến chọn lựa, rồi hiểu và tin. Mỗi ngày đến lớp là mỗi lần hiểu thêm một ít về DTU, khám phá thêm một góc cạnh thú vị. Niềm tin trong tôi được củng cố và mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Và hi vọng...

DTU trẻ, trẻ trong tuổi đời lẫn đời sống hàng ngày. 17 năm là một chặng đường không dài nhưng cũng không phải là ngắn. 17 năm đủ để định hình gương mặt của một ngôi trường. DTU như một cuốn sách dày mà tôi đang miệt mài đọc những trang viết đầu tiên. Mỗi ngày lại bắt gặp thêm nhiều điều thú vị, lại thấy mình được truyền lửa nhiều hơn, mạnh hơn, cháy sáng hơn.

Cũng như DTU tôi là một người trẻ, năng động, táo bạo, nhiều ý tưởng nhưng vẫn nông, ngây, lông bông, cần trải nghiệm thực sự để trưởng thành.

Tôi tin chắc rằng mình sẽ có một tương lai tươi đẹp ở nơi đây.

Tôi và mái trường này sẽ cùng nhau vươn lên bằng...**SỨC TRẺ**

(Trần Minh Da Thảo - K17PSUNH2 - Giải 3 Cuộc thi "Cảm nhận Tân Sinh Viên về ĐH Duy Tân")